

til dem, der kan huske forhandlingerne den 8. december 2000, og der er mange til stede her fra den aften. Vi aftalte dengang, at de skulle have fuldstændig ens vilkår, også økonomisk.

Det er sådan – og det kan alle huske fra efterlønsdiskussionen – at når man bliver 60 år, får man sit efterlønsbevis, og så skal man ikke betale mere til efterlønsordningen. Det vil sige, at man maksimalt kan komme til at betale i 25 år, når man vil på efterløn.

Men så har vi problemet for fleksydelsespersonerne. De skal betale i 30 år. De skal fortsætte med at betale fleksydelsesbidrag, til de bliver 65 år. Det synes jeg er helt urimeligt. Jeg ved godt, at regeringen vil argumentere med, at de ikke betaler a-kasse-bidrag, men det har regeringen jo netop forhindret dem i. Dernæst blev vi også ved samme lejlighed enige om, at de her fleksjobbere kun kan få 91 pct. i understøttelse, når de er arbejdsløse, og det er der desværre rigtig mange, der er.

Der er ca. 10.000 af fleksjobberne, som står uden for arbejdsmarkedet, og som kun får 91 pct., og det gør de netop, fordi de ikke kan være medlem af en a-kasse. Så de bliver hele livet igennem betalt med en mindre ydelse, når de er arbejdsløse, og det er der desværre meget, meget oftere end andre. Vi har en generel ledighed på 5,5 pct., for fleksjobbere er den langt over 20 pct.

Det er klart, at der her er et punkt, hvor regeringen, hvis den tog noget socialt ansvar, ville gå ind og løse problemet samt skaffe dem noget arbejde. Jeg synes, det er helt urimeligt. De her folk er nogle, der er blevet enten nedslidt på deres arbejde eller kvæstet i trafikken og dermed har mistet noget førlighed og noget erhvervsevne. De forsøger at komme tilbage på arbejdsmarkedet, og så er det da urimeligt, at de skal straffes med at betale 5 år ekstra.

Fleksjobberne har i øvrigt heller ikke ret til selvvalgt kursus eller nogle af de andre ting, der gælder for ganske almindelige arbejdsløse. Derfor synes jeg, at regeringen her burde komme med en fremstrakt hånd og sige, at der selvfølgelig skal være parallelitet imellem de her to ordninger. I al den tid de var raske og var på arbejdsmarkedet, betalte de både a-kasse-bidrag og efterlønsbidrag. Nu er de altså kommet i en situation, hvor de ikke har fuld erhvervsevne, men de kan godt klare nogle timer på arbejdsmarkedet. Den dag, de fylder 60 år, kan de gå på fleksydelse, men de skal altså fortsætte med at betale knap 400 kr. ekstra om måneden. Det synes vi i Socialdemokratiet er forkert, og vi beder

indtrængende regeringen om at overveje det endnu en gang.

Jeg havde gerne set, at vi kunne stemme om et ændringsforslag, men jeg har respekteret regeringens synspunkt, som er, at man, hvis man er forligspartner, ikke stiller et ændringsforslag. Det forhindrer ikke, at vi får en god diskussion om det, og jeg synes også, regeringen skylder et klart svar på, hvorfor man har den her åbenbare og helt urimelige forskelsbehandling af nogle personer, som i øvrigt har det meget, meget svært på arbejdsmarkedet.

Derfor ville det være meget kærkomment, hvis regeringen lyttede til det sidste punkt, hvor vi har den holdning med hensyn til fleksydelsespersonerne, at de kun skal betale for 25 år, hvilket er det, som gælder for alle andre mennesker i det her land.

Formanden:

Tak til hr. Bjarne Laustsen.

Så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil starte med at takke for de forhandlinger, vi har haft i forligskredsen, om at få løst en række af de uligheder, der er i forholdet imellem fleksydelsespersoner og folk, der går på efterløn, og for at vi har fået skabt en vis parallelitet på en række områder. Hr. Bjarne Laustsen har nævnt nogle uløste udeståender, og dem formoder jeg at vi finder en løsning på her umiddelbart efter nytår.

Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Bjarne Laustsen nævner et punkt, hvor der ifølge Socialdemokratiet er en fortsat ulighed, og der ved jeg, at regeringen har en anden opfattelse af, hvorvidt det er rimeligt, at fleksydelsespersoner betaler i 30 år, i modsætning til efterlønspersoner, som betaler i 25 år.

Eftersom vi har et forlig, forstår og anerkender jeg også, at Socialdemokraterne ikke stiller et ændringsforslag, men det stiller så til gengæld større krav til regeringen. Det stiller det krav til regeringen, at den sikrer sig, at vi ender med at have en fælles forståelse af, om der er parallelitet eller ej.

Kl. 9.20

Idet Socialdemokratiet har den opfattelse, at der fortsat er en ulighed, mener jeg, at det, der skal ske nu, er, at vi får løst de problemer i forbindelse med forslaget, og det er helt fair, men jeg vil anbefale beskæftigelsesministeren at indkalde til et nyt møde i forligskredsen, sådan at vi